

Thư Xuân viết về và viết cho:

NGƯỜI BẠN, MỘT ĐẢNG VIÊN CỘNG SẢN CHÂN CHÍNH.

** Thư Xuân một lá thay lời,
Ước hẹn xin gửi đến người Bạn xưa.*

Thiện Ý.

Mùa xuân năm 1992, vào cuối tháng 3, gia đình tôi rời Việt Nam đi định cư tại Hoa Kỳ theo diện đoàn tụ gia đình do một người chị vợ di tản trước biển cố 30-4-1975 vài ngày, có quốc tịch Mỹ làm hồ sơ bảo lãnh từ hơn 10 năm trước. Một tháng trước đó, Tháng 2 năm 1992 tôi đã gặp chia tay với người bạn thân, một đảng viên cộng sản chân chính, theo nghĩa đã ngay tình, thực tâm vào đảng, sống và hy sinh chiến đấu cho lý tưởng cộng sản, để xây dựng một xã hội công bằng, nhân ái, không còn cảnh người áp bức, bóc lột người: **Xã hội chủ nghĩa** (còn giai cấp, nhưng định hướng giảm dần sự áp bức, bóc lột...) tiến tới **“xã hội cộng sản”** viên mãn trong một **“thế giới đại đồng”** (không còn giai cấp, không còn cảnh áp bức bóc lột người...) mà đỉnh cao là **“Thiên Đường Cộng Sản”** đem đến hạnh phúc tuyệt vời cho mọi con người ngay trên trái đất. (không cần đợi sau cái chết mới đến được chốn cực lạc theo niềm tin tôn giáo). Từ sau 30-4-1975 cho đến lúc gia đình tôi rời Việt Nam năm 1992, tôi vẫn thấy Bạn tôi biểu hiện theo chiều hướng như là **“một đảng viên cộng sản chân chính”**. Nhưng kể từ sau lần chia tay năm 1992 đến nay, tôi thực sự không rõ Bạn tôi có còn là một đảng viên cộng sản chân chính nữa hay không. Nhưng về tâm tín, tôi tin là Bạn tôi vẫn phải là một đảng viên cộng sản chân chính nay chắc đã **“phản tỉnh”**.

Thế nhưng, trong cuộc gặp gỡ cuối cùng này, chúng tôi đã có một ước hẹn: Nếu sau từ 15 đến 20 năm nữa: **“Xã hội chủ nghĩa”** được hiện thực tại Việt Nam, tôi sẽ đem cả gia đình bao gồm vợ chồng, con cái trở về Việt Nam sống và góp phần nhỏ bé vào công cuộc xây dựng đất nước tiến lên **“xã hội cộng sản”**.

Trái lại, nếu việc xây dựng “Xã hội chủ nghĩa” không thành, thì cá nhân bạn tôi, sẽ cùng vợ và các con, nếu là đảng viên (tất nhiên rồi) sẽ công khai ra khỏi Đảng, cần thiết thì sẽ đấu tranh chống lại Đảng, nếu Đảng đi sai với lý tưởng cộng sản, làm hại cho dân tộc và đất nước.

Sở dĩ chúng tôi lấy thời gian 15 đến 20 năm để ước hẹn, là muốn dùng lại thời gian mà Cố Tổng Bí Thư Lê Duẩn của Đảng Cộng sản Việt Nam đã khẳng định công khai trên khán đài lộ thiên được dựng lên trước cổng “Dinh Độc Lập”(Dinh Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa trước đó, nay đổi thành Dinh Thống Nhất), trong một cuộc Mít-tinh ăn mừng chiến thắng “Giải phóng Miền Nam, thống nhất đất nước”(1976). Ông Lê Duẩn đã khẳng định đại ý rằng: *“Đảng ta là người tổ chức và lãnh đạo mọi thắng lợi của cách mạng Việt Nam: Đánh thắng phát-xít Nhật, thực dân Pháp và nay đã đánh thắng cả đế quốc Mỹ, tên đế quốc sùng sỏ hung hãn nhất của thời đại...thì Đảng Ta nhất định sẽ xây dựng thành công xã hội chủ nghĩa trong vòng từ 15 đến 20 năm nữa...”*.

Thế nhưng, thật đáng tiếc, lời khẳng định của Ông Lê Duẩn 36 năm trước đây (1976-2013, cũng như lời ước hẹn của Bạn tôi 20 năm qua (1992- 2012) thực tế đã không xảy ra. Và vì vậy, hôm nay vào đầu xuân, tôi muốn mượn bút thay lời, với tiêu đề **“Thư xuân viết về và viết cho: Người Bạn, một đảng viên cộng sản chân chính”**. Dưới tiêu đề này là hai câu thơ tức cảnh:

*“Thư xuân một lá thay lời,
Ước hẹn xin gửi đến người bạn xưa”,*

Nội dung bài viết này xin được lần lượt trình bày:

- Viết về người bạn thân, một đảng viên cộng sản chân chính.
- Viết cho người Bạn thân, một đảng viên cộng sản chân chính.
- Kết luận.

I/- VIẾT VỀ NGƯỜI BẠN THÂN, MỘT ĐẢNG VIÊN CỘNG SẢN CHÂN CHÍNH.

Chúng tôi trở thành bạn thân trong môi trường đại học ở Sài Gòn vào những năm cuối thập niên 60. Tình bạn khởi đầu là sự tình cờ đầy cảm tính, chỉ vì thấy khuôn mặt hiền từ như một nhà tu nên

tôi đã kết bạn và rồi trở nên thân thiết đến mức độ xưng hô mày tao với nhau.

Thế nhưng thật bất ngờ sau 30-4-1975 tôi mới biết Bạn tôi lại là một đảng viên cộng sản con nhà nòi, có cha tham gia “Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam” ở cấp Trung ương Cục Miền Nam và sau đó có chân trong Chính phủ Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam. Sở dĩ có sự bất ngờ này là vì trong suốt những năm làm bạn chơi thân với nhau, về mặt chính trị, luôn tỏ ra có chung lập trường quốc gia dân tộc dân chủ với tôi. Bạn biết rõ tôi là người Công giáo gốc Bắc kỳ di cư lánh nạn cộng sản sau Hiệp Định Geneve chia đôi đất nước, nhưng vẫn kết thân với tôi vì cảm tính hơn lý tính. Tôi cũng đã từng bày tỏ khuynh hướng chống cộng của mình và đôi lần kể với Bạn về chút kinh nghiệm tuổi thơ sống trong “vùng tự do” của Việt Minh, phân biệt với “Vùng Tề” do Pháp kiểm soát (tương tự như “Vùng giải phóng” của Việt cộng phân biệt với “Vùng quốc gia” trong cuộc chiến tranh Quốc- Cộng 1954-1975). Chúng tôi cũng có dịp tâm sự, đưa ra nhận thức, quan điểm về thực chất của cuộc chiến tranh ở Miền Nam, vai trò công cụ của hai chính quyền ở Miền Bắc (cộng sản) và Miền Nam (Quốc gia) trong chiến lược toàn cầu hình thành sau Thế Chiến II của hai cực cường Mỹ -Nga (*Chiến tranh ý thức hệ cộng sản chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa diễn ra dưới hai hình thái: Chiến tranh lạnh nơi các nước giàu, chiến tranh nóng nơi một số các nước nghèo như Việt Nam các nước Đông dương và chiến tranh giải phóng nơi các nước trong các vùng nghèo đói ở Châu Á, Châu Mỹ Latin, Nam Phi...*). Nhưng trong mỗi dịp tâm sự như vậy, Bạn tôi chỉ kiên nhẫn nghe, thỉnh thoảng đưa ra quan điểm vô thưởng vô phạt như để cho tôi không bị cụt hứng, ít khi tranh luận chống lại những nhận thức và quan điểm của tôi và chỉ tỏ ra hăng hái khi tôi đề cập đến việc Mỹ vi phạm chủ quyền Việt Nam Cộng Hòa, các cuộc biểu tình của thanh niên, sinh viên, học sinh “chống Mỹ- Thiệu-Kỳ- Khiêm” theo chiều hướng này. Chính vì vậy mà mỗi khi Bạn rủ tôi đi biểu tình “**Chống Mỹ vi phạm chủ quyền, chống độc tài, vi phạm các quyền dân sinh, dân chủ**” là tôi sẵn sàng đi theo ngay. (Sau này khi bị Việt cộng bắt về tội “Phản

động” vì tham gia việc thành lập và hoạt động trong Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam” tôi đã viết trong bản tự khai về việc có tham gia một số các cuộc biểu tình của sinh viên học sinh “Chống Mỹ Thiệu”, nhưng ghi rõ là hoàn toàn tự phát cá nhân, không có ý thức ủng hộ “Cách mạng”, mà chỉ “Chống Mỹ” vì Mỹ vi phạm chủ quyền Việt Nam và chống chính quyền Thiệu vì độc tài, vi phạm dân chủ...). Ngay trong các cuộc biểu tình, tôi thấy Ban tôi cũng như tôi không manh động, chỉ tham gia âm thầm như một người quan sát, thường là ở hậu trường tiếp cứu, chăm sóc những người bị thương, nghẹt thở vì trúng phi tiễn hay lựu đạn cay của cảnh sát dã chiến chống biểu tình.

Tôi nhớ một lần vào khoảng năm 1969, một cuộc biểu tình xuất phát từ trường Đại Học Lâm-Nông-Súc, cạnh Đại học Dược Khoa và đối diện Đại Học Văn Khoa Sài Gòn nằm trên một khúc đường Cường Để (nay đổi thành Tôn Đức Thắng thì phải), giới hạn hai đầu là Hồng Thập Tự và Thống Nhất (nay là đường Lê Duẩn?). Hôm đó Luật sư Bùi Chánh Thời (chịu ảnh hưởng của nhóm Nhà sư tranh đấu chùa Ấn Quang, đứng đầu là Thượng Tọa Thích Trí Quang) đã thuyết trình một đề tài gì đó bài bác chính quyền Thiệu – Kỳ mà tôi không còn nhớ, với nội dung khích động tạo cớ và khí thế cho sinh viên học sinh xuống đường chống chính phủ. Sau bài thuyết trình này, những người tham gia biểu tình đã hô to các khẩu hiệu “Chống Mỹ-Thiệu” rồi kéo ra đường căng biểu ngữ, rồi dùng bom xăng, gậy gộc, gạch đá chống lại cảnh sát dã chiến chặn hai đầu Hồng Thập Tự và Thống Nhất bắn phi tiễn và lựu đạn cay để ngăn chặn và giải tán biểu tình. Tôi nhớ cuộc biểu tình hôm ấy có một xe Zeep của quân đội Mỹ vô tình đi qua bị người biểu tình chặn đốt ngay tại ngã tư Hồng Thập Tự, Cường Để gần Đài Truyền Hình Trung Ương số 9 Việt Nam. Sở dĩ tôi nhớ rõ cuộc biểu tình này là vì có cuộc phỏng vấn sinh viên Huỳnh Tấn Mẫm do một người bạn của tôi là anh NTQ lúc đó là Chủ bút báo Hiện Diện của Tổng Liên Đoàn Sinh Viên Công Giáo Việt Nam (bao gồm sinh viên Công giáo các viện Đại Học Sài Gòn, Huế, Đà Lạt và Cần Thơ), hiện ở Houston và cùng sinh hoạt trong Câu Lạc Bộ Luật Khoa Việt Nam). Trước đó, anh NTQ có nhờ tôi móc nối

để có thể phỏng vấn sinh viên tranh đấu Huỳnh Tấn Mẫm lúc đó mới được chính quyền thả ra khỏi tù dưới áp lực của Mỹ và Tây phương. Tôi nhớ là Anh NTQ còn nói với tôi câu này “*tớ sẽ rất franc jeu*”, theo tiếng Pháp có ý nghĩa là sẽ ghi lại cuộc phỏng vấn thẳng thắn, trung thực và đăng tải toàn bộ không cắt xén... Tôi không quen biết Huỳnh Tấn Mẫm nên đã nhờ Bạn tôi móc nối và cuộc phỏng vấn đã thực hiện trong giảng đường Trường Đại Học Nông – Lâm – Súc, sau khi Ls Thời chấm dứt bài thuyết trình và ngoài đường đám biểu tình đã có xung đột với cảnh sát dã chiến, một số sinh viên học sinh biểu tình bị thương vì trúng phi tiễn, nghẹt thở vì hít phải lựu đạn cay đã được đưa vào sân và giảng đường để sẵn sóc.

Sau này khi được biết Bạn tôi là một đảng viên cộng sản con nhà nòi mà tôi không hay biết có lẽ là vì Bạn quá kín đáo và chừng mực trong hành động và cách thức biểu lộ lập trường quan điểm chính trị với tôi. Nhưng có lẽ cũng vì vai trò được huấn luyện phân công đấu tranh âm thầm trong lòng địch của Bạn tôi khác với những sinh viên tranh đấu bề nổi cùng thời như Huỳnh Tấn Mẫm, Huỳnh Kim Báu, Nguyễn Đăng Trưng, Nguyễn Đăng Liêm, Lê Hiếu Đăng, Nguyễn Trường Côn...

Tôi chỉ thực sự biết Bạn tôi một đảng viên cộng sản con nhà nòi được kết nạp từ lâu trong bí mật, trước 30-4-1975, sau khi thấy tên anh xuất hiện trong hệ thống đảng quyền ở Thành phố Sài Gòn bị đổi tên thành Hồ Chí Minh. Từ đó Bạn tôi lao mình vào công tác xây dựng đảng và chính quyền cách mạng theo lý tưởng cộng sản mà anh đã chọn và tiến lên như điều gặp gió. Tôi thì đến ghi danh xin được tiếp tục dạy học tại Trường La San Hiền Vương nơi tôi có một số giờ dạy thêm sử địa, công dân từ trước 30-4-1975, ngoài nghề chính là luật sư tập sự. Chúng tôi ít gặp nhau và quả thực tôi cũng ngại không muốn gặp Bạn, trừ khi tình cờ trong công tác trạm chán nhau. Tỷ như một lần tôi đang học lớp chính trị hè ở hội trường Lasan Tabert ở Sài Gòn, trong phái đoàn đảng bộ chính quyền thành phố đến thăm lớp học có Bạn tôi. Anh đã chủ động kiếm gặp tôi. Mặc dầu Bạn tôi cố tỏ ra thân mật nhưng tự nhiên cách xưng hô “mày , Tao” biến mất, được thay thế bằng tiến “Bạn”

hay ‘Ông’ thế nào, có khỏe không, nay công tác ở trường nào...Rõ ràng là giữa chúng tôi đã có một khoảng cách và cung cách xử sự với nhau đã khác xưa. Trước kia Bạn biết rõ tôi là người chống cộng, tôi thì không biết Bạn là người cộng sản, nên đã có một tình bạn thân thiết. Ngày nay tôi và Bạn đều đã biết rõ nhau thì về mặt tâm lý khó mà có cách cư xử khác được. Trong khi thực tế, sau 30-4-1975 tôi cũng bắt đầu các hoạt động chống cộng mà Bạn tôi không biết. Tôi đã hăng say công tác giảng dạy, sinh hoạt giáo dục trong nhà trường để tạo vỏ bọc an toàn cho các hoạt động bí mật chống chế độ của mình trong tổ chức Mặt Trận Nhân Quyền Việt Nam (1977-1978)...*(Sẽ trình bày chi tiết trong một bài khác)*. Tổ chức chống chế độ bị công an Việt cộng gài người phá vỡ. Tôi bị bắt bỏ tù vì tội “Phản động”, không biết Bạn tôi có biết hay không. Một đôi lần tôi nhận được quả thăm nuôi không phải là của thân nhân gia đình, mà chỉ được cho biết là của một người bạn. Tôi chỉ đoán có thể đó là quả của Bạn tôi chăng? Sau khi ra tù ít lâu, vào một buổi tối Bạn tôi đã đi xe Honda tới thăm bất ngờ, trước khi ra về đưa cho tôi một phong bì và căn dặn tôi về phải cẩn thận, “họ còn theo dõi mày đây”. Tôi chưa kịp hỏi và từ chối thì Bạn tôi đã vội ra về. Sau đó, mở phong bì ra xem thì thấy trong đó có một số tiền kèm mảnh giấy nhỏ “Gọi là một chút ít, mong mày nhận cho. Tao biết gia đình mày đang rất thiếu thôn. Tao rất thương mày Thắng ạ”. Tôi bồi hồi xúc động khi Bạn đã dùng đại từ “mày, tao” xưng hô với tôi như ngày nào. Đúng là ra tù về tôi rất cần tiền để lo sinh kế cho gia đình. Vì sau 3 năm tù tội trở về, ở nhà vợ tôi cùng với mẹ chồng 65 tuổi, một nách nuôi hai đứa con thơ dại, đứa 3 tuổi, đứa 2 tuổi và một đứa con trong bụng, Honda, tủ lạnh và những vật dụng gì trong nhà có thể bán được đều đã bán hết. Vì vậy, thấy Bạn có vẻ thực tâm muốn giúp tôi, lại thấy cách xưng hô thân thiết như ngày nào, nên tôi cảm thấy ấm lòng, đã không tìm cách trả lại một số tiền không lớn, nhưng cũng đủ cho tôi khởi nghiệp bằng một xe bán nước sâm bên lề đường....

Bẵng đi một thời gian khá lâu, tôi thì phải lo kiếm sống bằng đủ mọi nghề: Bán nước sâm bên lề đường, bỏ thuốc lá cho các quán ăn và tủ thuốc bán lẻ bên lề đường, làm tổ hợp sản xuất giò chả, bị

truy nã bắt về tội trốn thuế...Nhưng may cho tôi đã thoát được nhờ biết cách khiếu nại, kêu oan vào đúng thời kỳ sau đổi mới (1987-1988). Trong khi vừa chạy trốn lệnh truy nã, vừa làm đơn từ, khiếu nại, kêu oan đến các thẩm quyền cấp cao của Đảng và Nhà nước, với sự hỗ trợ của hai Đại biểu quốc Hội, tôi đã thành công. Sự thành công này đã khiến một trong hai Đại biểu Quốc hội này (*xin tạm dấu tên*) sau đó mời tôi làm cố vấn pháp luật cho đến ngày Gia đình tôi lên đường qua định cư tại Hoa Kỳ vào cuối Tháng 3 năm 1992. Trước khi đi, vào tháng 2-1992, tôi đã đến gặp người bạn, một đảng viên cộng sản chân chính để chào từ biệt. Trong cuộc gặp gỡ cuối cùng này, chúng tôi đã có lời ước hẹn như đã nói ở trên.

Trước khi chia tay, tôi có đưa cho người Bạn một sấp tài liệu đánh máy với nội dung đưa ra một số đề nghị mà trong khi trao đổi trước đó cả hai chúng tôi đã đề cập tới, với ước mong rằng: Nếu đảng CSVN chưa thể chấp nhận chế độ dân chủ đa nguyên đa đảng như Liên Xô và các nước xã hội chủ nghĩa Đông Âu, thì:

1.- Về mặt chính trị:

a)- Về tổ chức đảng Cộng sản Việt Nam: Cần dân chủ hóa trong đảng. Có dân chủ hóa được Đảng thì “Quyền làm chủ” của nhân dân mới được các cấp chính quyền tôn trọng và thực thi. Nghĩa là mọi sinh hoạt đảng các cấp phải thể hiện được tính dân chủ. Chẳng hạn như mọi đảng viên có “Thẻ đỏ” đều được bầu cử các chức vụ của đảng các cấp, cao nhất như Tổng Bí, các Ủy viên Bộ Chính Trị... để tránh tệ bè phái cấu kết độc quyền sắp xếp, chỉ định lãnh đạo Đảng các cấp của một nhóm đảng viên có thế lực ở các địa phương hay ở trung ương... Đồng thời, phải gấp rút “Rèn cán, Chỉnh Đảng” để nâng cao phẩm chất đảng viên theo đúng lý tưởng cộng sản và loại trừ những đảng viên thoái hóa biến chất đã lợi dụng đảng tịch, chức quyền áp bức nhân dân, làm giàu bất chính. Đối với loại sau này ngoài biện pháp khai trừ khỏi đảng, cần tịch thu phần tài sản không chứng minh được nguồn gốc thu nhập chính đáng, hợp pháp bỏ vào công quỹ. Nếu có dấu hiệu vi phạm pháp luật thì cần xử lý theo pháp luật để làm gương... Mọi hình thức và biện pháp thực hiện chủ trương “**Rèn cán, Chỉnh**

đảng” nhằm chứng tỏ thực tâm, quyết tâm của toàn đảng muốn xây dựng thành công **“Xã hội chủ nghĩa”**, chứ không phải chỉ dùng như là chiêu bài lừa mỵ, ngỏ hầu lấy lại niềm tin tưởng của nhân dân vào Đảng mà thực tế đã và đang bị băng hoại nghiêm trọng do chính những biểu hiện tiêu cực của các cán bộ đảng viên trong công tác lãnh đạo chính quyền và sinh hoạt trong đời sống cá nhân và gia đình.

b)- Về chế độ chính trị: Nếu vẫn quyết tâm xây dựng **“chế độ nhất nguyên xã hội chủ nghĩa”**, không chấp nhận đa nguyên, đa đảng theo kiểu **“Tur bản chủ nghĩa”** thì tại sao **“Đảng ta”** không cải tiến thành **“lưỡng đảng Marxist”** để thay nhau nắm quyền. Bởi vì sự cải tiến này không sai về mặt lý luận Marxism, thực tế lại bảo đảm hữu hiệu các quyền dân chủ, dân sinh cho nhân dân. Vì một khi có một **“Đảng Marxist A”** nắm quyền theo khuynh hướng bảo thủ chẳng hạn, thì **“Đảng Marxist B”** ở ngoài chính quyền đóng vai trò đối lập nội bộ mang tính xây dựng.

Vì rằng, về mặt lý luận, dù **“Đảng Marxist A”** hay **“Đảng Marxist B”** nắm quyền cũng đều là bảo vệ quyền lợi cho **“Giai cấp vô sản”**, đều là **“Đội tiên phong của giai cấp công nhân”**. Tương phản, như với hai chính đảng lớn ở Hoa Kỳ là **“Đảng Cộng Hòa”** mang tính bảo thủ và **“Đảng Dân Chủ”** mang tính cấp tiến, dù là hai đảng khác nhau, nhưng cả hai đảng đều là bảo vệ quyền lợi cho **“Giai cấp tư sản”** (*Đảng Cộng Hòa thì bảo vệ quyền lợi giai cấp tư sản giàu có là các nhà tư bản,; còn Đảng Dân Chủ thì bảo vệ quyền lợi giai cấp tư sản trung lưu và cấp thấp trong xã hội*).

Đề nghị trên nói với Bạn tôi đã hơn một lần được bày tỏ công khai. Một lần tôi phát biểu trong một cuộc hội thảo tại Trụ Sở Hội Luật Gia Thành Phố Hồ Chí Minh lúc đó là một căn biệt thự nằm trên đường Lê Quý Đôn, vốn là của một người di tản bị tịch thu được chính quyền Thành phố cấp cho Hội Luật Gia (*Sau này di chuyển về một nhà lầu nhiều tầng trên đường Lê Thánh Tôn, sau Dinh Gia Long*). Tôi không nhớ rõ thời gian chính xác, dường như vào khoảng một trong những năm cuối thập niên 1980. Chủ đề cuộc hội thảo này nói về công cuộc cải tổ (Glasnos) và cởi mở

(Perestroika) ở Liên Xô được thuyết trình bởi một giáo sư từ Đại Học Pháp Lý Hà Nội vào. Sau hội thảo, thuyết trình viên này đã gặp riêng và nói với tôi câu này: **“Ý kiến “đồng chí” hay đấy, độc đáo đấy. Tại Liên Xô cũng đã có người đề nghị, nhưng đã bị đồng chí Mikhail Gorbachev bác”**.

Vào khoảng năm 1990-1991, đề nghị trên tôi đã viết lại trong bài thi mãn khóa học 16 tháng (*có đóng học phí lúc đó tương đương khoảng gần 2 chỉ vàng*), lớp học do Sở Tư Pháp Thành phố tổ chức dành cho những người tốt nghiệp cử nhân ngành khoa học xã hội (luật khoa, văn khoa, quốc gia hành chính...). Nội dung chương trình và giảng dạy do trường Đại Học Pháp Lý Hà Nội thực hiện và cấp bằng. Trong bài thi tốt nghiệp về môn chính trị, một lần nữa tôi nhắc lại đề nghị về **“Luồng đảng Marxist”** nên đã bị đánh rớt, nhưng cho thi lại môn này.

2.- Về mặt kinh tế: Tôi đã đưa ra hai đề nghị:

- Lạm phát để phát triển.
- Xây dựng, củng cố và phát triển hệ thống kinh tế quốc doanh đóng vai trò chủ đạo.

Vì thấy không cần thiết trình bày thêm chi tiết trong đề tài viết này, nên chúng tôi tạm ngưng nơi đây để qua phần II dưới đây.

III/- VIẾT CHO NGƯỜI BẠN, MỘT ĐẢNG VIÊN CỘNG SẢN CHÂN CHÍNH.

Bạn thân mến,

Thấm thoát mà đã hơn 20 năm xa cách kể từ khi chia tay nhau vào tháng 2 năm nào. Tháng 8 năm 2003 sau khi về quê nhà chôn cất Mẹ già xong, tôi có đến nhà Bạn, với ý định thăm Bạn. Tiếc rằng đã không gặp vì một người trong nhà cho hay là Bạn đã chuyển về công tác tại trung ương ở Hà Nội.

Hôm nay ngày Tết đầu tiên của năm Quý Tỵ rơi đúng vào Tháng 2 ngày 10 năm 2013, đã nhắc tôi nhớ đến Bạn với lời ước hẹn năm nào. Tôi đã ngồi viết thư xuân này cho Bạn, một đảng viên cộng sản chân chính (Tôi nghĩ như thế và thực sự tin Bạn vẫn như thế, căn cứ trên những gì tôi biết về cá tính con người và hành động nỗ lực hướng tới mục tiêu lý tưởng của Bạn trong quá khứ).

Tôi đã nhắc lại ở phần trên những gì chúng ta đã ước hẹn khi hạn kỳ ước hẹn dài nhất là 20 năm đã qua. Nhưng tôi nhắc lại không có ý muốn buộc Bạn phải thực hiện những ước hẹn giữa chúng ta về những ước muốn không thành. Nghĩa là cho đến nay sau 20 năm ước hẹn (1992-2012) công cuộc xây dựng **“Xã Hội Chủ Nghĩa”** đã không thành, nhưng tôi viết thư này không phải để đòi *“Bạn, Vợ con Bạn phải công khai xin ra khỏi Đảng, cần thiết thì sẽ đấu tranh chống lại Đảng, nếu Đảng đi sai với lý tưởng cộng sản, làm hại cho dân tộc và đất nước”*. Vì điều này thực tế sẽ làm Bạn khó xử, gây khó khăn cho cuộc sống của vợ và các con Bạn.

Vì những ước hẹn ấy dựa trên một nền tảng không tương đối với Bạn (*lý tưởng cộng sản chủ nghĩa không thể và không bao giờ hiện thực được*) và cũng không thực tế đối với tôi (*Vì cho dù Bạn có xây dựng thành công xã hội chủ nghĩa, làm sao tôi có thể bắt các con tôi từ bỏ đời sống ổn định tiện nghi nơi một đất nước văn minh tiến bộ, giàu có bậc nhất, với một chế độ dân chủ từng là ước mơ cho nhiều dân tộc hướng tới như Hoa Kỳ này để trở về nước “Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa” dù có thành công về cơ bản như Liên Xô tiền sụp đổ (1991), họa chăng lúc đó chỉ có mình tôi thực hiện được ước hẹn, còn vợ tôi thì cũng không chắc theo tôi...*).

Như thế là những ước hẹn của Tôi và Bạn đã vượt quá khả năng của chúng ta rồi, là chủ quan duy ý chí, nên dù cả hai chúng ta đều có thành tâm thiện chí muốn thực hiện ước hẹn, song đã không thành với Bạn và sẽ không thể thực hiện đối với Tôi. Tuy nhiên, chúng ta vẫn có thể thực hiện ước hẹn theo một cách thể khác hơn, phù hợp với thực tế và hiệu quả hơn. Tôi tin là một người từng trải và đầy kinh nghiệm đấu tranh như Bạn ắt là có thể tự tìm ra và thực hiện một cách thể khác hơn vừa an toàn cho cá nhân và gia đình, vừa đem lại lợi ích cho dân tộc và đất nước.

Bạn thân mến,

Bạn đừng buồn và thất vọng hãy lạc quan tin tưởng ở tương lai tươi sáng của dân tộc và đất nước sẽ đến và nhất định phải đến trong một tương lai không xa. Tôi không phiền trách gì Bạn đâu mà hoàn toàn cảm thông với Bạn, một đảng viên cộng sản chân chính như nhiều đảng viên cộng sản chân chính khác trong

“Phong trào thanh niên sinh viên học sinh tranh đấu chống Mỹ-Thiệu” ngày ấy. Tất cả chỉ vì đã làm lỡ nghe theo tuyên truyền lừa mỵ của Việt cộng nên đã ngay tình, nhiệt tình đem bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ hy sinh chiến đấu cho những mục tiêu giả tạo (*Chống Mỹ cứu nước, giải phóng dân tộc*) và một chủ nghĩa ngoại lai không thương (*Chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa cộng sản không tưởng*).

Tôi tin là giờ đây Bạn cũng như những đảng viên cộng sản chân chính như Bạn đã thực sự **“phản tỉnh”** và đã biết phải làm gì và cần làm gì có lợi nhất cho dân tộc và đất nước, để bù lại phần nào những hy sinh mất mát lớn lao tuổi xuân đã bị lợi dụng một cách vô ích, chỉ có hại mà chẳng có lợi gì cho dân tộc và đất nước.

Nhân dịp đầu xuân Quý Tỵ 2013, thân mến chúc Bạn, hiền thê và gia đình các cháu sức khỏe, hạnh phúc và thành đạt mọi ước mơ chung cũng như riêng tốt đẹp cho chính mình, cho dân tộc, cho đất nước và cho Tổ Quốc Việt Nam thân yêu của chúng ta

Hẹn gặp Bạn vào Mùa Xuân năm 2015 ở Sài Gòn, tại chính nơi chúng ta gặp nhau lần đầu đã ươm mầm dẫn đến tình bạn bất diệt giữa chúng ta.

Houston ngày 10 tháng 2 năm 2013

Mừng 1 Tết Quý Tỵ

Thiện Ý Nguyễn Văn Thắng